

Aşk Olsun

– Mecaz Adam · 13 Ocak 2016

Ne zamandır kendimle başbaşa kalmamıştım. Bir haftalık tatilin ardından niyahet okula gidecektim. Bu sabah erkenden kalkıp okula gitmek için hazırlandım. Kahvaltı yapmayı sevmediğim için. Kendime bir sandivinç hazırladım. Bir fincan çay ve sandivinç ile kahvaltı yaptım. Annem olsa kuş kadar yemek yiyorsun derdi. Kapıyı kapatıp okula doğru yola çıktım. Ders başlamadan okulun spor salonuna gidip üzerimi değiştirdikten sonra spora başladım. İlk önce ısınma hareketleri ardından da yavaş tempoyla koşu yaptım. Çömezler sınıfında olmama rağmen insanlarla iyi iletişim kuruyordum. Okulda sevilen bir insan olmuştum. Halı saha maçları, voleybol maçları, Tarihi geziler derken her etkinliğe mutlaka katılıyordum. Param olmadığı zamanlarda da arkadaşlar sırf ben gideyim diye aralarında üstleniyordu. Derslerimin hepsi güzeldi. İlk yılımız böyle geçti. Yıl sonu bir konser organizasyonu düzenledik. Mustafa Ceceli gelecekti. Konser biletlerinden gelen parayı da kimsesiz çocuklar için bağışlayacaktık. Konsere bir hafta kala, neredeyse biletlerin tamamı tükenmişti. Bu konuda bana en çok destek veren kişiydi Bahar.

Ona olan duygularımı bilip ne kadar uğraştıysam da karşılık vermemişti. Arkadaşlığımızsa yine eskisi gibiydi. Onu sevdiğim kadar arkadaşlıktan nefret ediyordum. Onu ne zaman görsem sarılıp ellerini tutmak istiyordum. Yine de kuru bir merhabayla yetinmek zorunda kalıyordum. Bahar bu hayatta tanıdığım en garip insanlardan biriydi. Kitap karakterlerine aşıktı. Ne zaman onunla aşktan konuşsak, kendimi bir kütüphanedeymişim gibi hisediyordum. Öylesine aşkla dolu ki ve bir o kadar da aşka boştu ki çözemiyordum onu. Ama yine de anlıyordu beni. Onu sevmeme izin veriyordu.

Mustafa Ceceli hayranıydı. Onun için yıl sonu etkinliği ayarlamıştım. Mustafa Ceceli gelecekti. Konser posterlerini şehrin dört bir yanına asmıştık. Ona yıl sonu konserinde Mustafa Ceceli gelecek dediğimde ilk kez orada sarılmıştı bana içten. Seni Seviyorum demişti. Yine de sevgili olamamıştık hiçbir zaman. Ağladığında yastığı oluyordum. Güldüğünde rüzgarı onunla etrafa yayıyordum. Herkes bizi birbirimize yakıştırıyordu. Hatta öyle ki sevgili olduğumuzu bile düşünenler vardı. Nereye gidersek gidelim illa ki birlikte gidiyorduk. Onun da tıpkı benim gibi herkesten gizlediği acıları vardı. Öyle ki bende acısının olduğunu yalnızca bir kaç kez onu ağlarken gördüğüm için tahmin yoluyla biliyordum. Mutluluk maskesini iyi kullanıyordu. Yüzü hep gülüyordu. Ailesinden hiç bahsetmemişti bana. Tek bildiğim aynı sınıfta okuduğumuz ve onun kaldığı kız yurduydum...

Her akşam kendimi dışarı atıyordum. Ayaklarım beni hep Baharın kaldığı yurda getiriyordu. Belki bir kez olsun balkona çıkarda onu görürüm diye. Ne balkona çıktı. Ne de benim her akşam yurdun önüne geldiğimi gördü.

Konser yaklaşmıştı. Benim için bir başka anlamı da vardı. Konseri kimsesiz çocuklara yardım amaçlı düzenlemiştik. Diğer yandan da sahneye çıkıp Bahar'a Sezai Karakoç'un "Mona Roza" şiiri ile Arkadaşlık

teklifi yapacaktım.

Bahar kız yurdunda kalıyordu. Ben ve iki arkadaşım da eve çıkmıştık. Koca üniversite de yalnızca iki arkadaşına güvenebilmişim. Onlara güvenmemin başında aynı kaderleri yaşıyor olmamız geliyordu. Ali ve Kerem de tıpkı benim gibi karşılık bulmadıkları bir aşka tutulmuşlardı. Her gecemiz şiir gecesi gibiydi. Ali Cemal Süreyya'yı çok seviyordu. Kerem Özdemir Asaf'ı seviyordu. Bende Sezai Karakoç'u çok seviyordum. Ali'nin Cemal Süreyya demesinde bile bir anlam vardı. Her ne kadar şair Cemal Süreyya iddiayı kaybettiği için "y" harfini silse de, Ali ile girdiğimiz iddiayı Ali kazanmıştı. Ve onun için Cemal Süreyya İsmi hep " Cemal Süreyya" olarak kalacaktı...

Konser günü gelip çatmıştı. Ali ile Kerem çoktan hazırlanmıştı. Bense bir türlü ne giyeceğime karar veremiyordum. Takım elbise giysem fazla resmi olacaktı. Spor kıyafet giysem çocuksu duracaktı. Alinin önerisi ile spor pantolonun üzerine gömlek ve ceket giydim. Kerem de saatini verince her şey tamamlanmıştı. Bugün de mahcup olmayacaktım. Ali ile Kerem iyi ki vardılar. Ali ile Kerem önden çıktılar. Bense Baharı bekledim. Bahar da benim gibi ne giyeceğine bir türlü karar veremiyor olmalıydı. Bu kadar beklemeyi ancak ona yorabildim.

Devam Edecek...